

۱

ر ض ل ب د؛ پیرایش نشانه‌ها

هنر همیشه پیوند زدن نیست؛ هنر گاهی پیراستن است. جدا سازی نام به بندواژه‌های نخستینش (ر ض ل ب د)، آغاز راه‌واسازی است. یک بیانیه. در آفرینش، فراتر از هیاهو، همه‌چیز به ساده‌ترین بن‌های دیداری پیرایش می‌شود. به جای بازنمایی جهان، می‌شود آن را به یک خطِ پاک، یک اندازه‌ی* گویا با ناسازگاری‌های تند، و سرشتِ لُخت ریختارها و نخش‌ها و نشانه‌ها کاست. این یک فراخوانی است برای دیدنِ جهان، پیش از آنکه با لایه‌های افزوده آرایش شود.

۲

مردی در کناره؛ آفرینش در مرزها

راستینگی نوآوری در کانون پرهیاهوی چارچوب‌ها و برنامه‌هایی مانند مهرآز*، نویسنده یا هنرمند یافت نمی‌شود. پناهگاهِ ما کناره‌هاست؛ مرزی روان میانِ رشته‌ها، فرهنگ‌ها و اندیشه‌ها. ایستادنِ داوخواهانه در کناره، کناره‌گیری نیست؛ که زاویه‌ای آزاد برای نگریستن به جهان، فراتر از زمان، هنجارها و خواسته‌های روزمره‌ی بازار است. می‌شود در کناره‌ها و شکافِ میان‌رشته‌ای پرسه زد. کناره، جلوگاهِ رهایی از بندِ 'یک سو'یه' بودن است.

۳

بی‌واکه؛ هنر خاموش

واکه‌ها به سخن صدا و گنجایش می‌دهند، هرچند واژه‌ها استخوان‌بندی را می‌سازند. کنارزدن واکه‌ها، رسیدن به جوهر خاموشی است. در جهانی آکنده از آلودگی‌های شنیداری و دیداری، هنر بی‌واکه تلاشی است برای یافتن بی‌نهایت در دلِ مرزها؛ به دنبال خاموشی و تهی، جایی که نبود آواهای افزوده، بیننده را به تماشای آنچه که نیست فرا میخواند.

ر ض ل ب د (رضا علی‌آبادی) / تورنتو، ۱۴۰۵ خ (۲۰۲۶ م) / دنبالک به : [خودزیست نامه](#)

*

اندازه بجای هندسه
مهرآز بجای معمار